

§ 43 i Lov af 26. November 1931 — for Pensionsforsikringers Vedkommende fastsat ved Finansministerens Godkendelse af 29. September 1927. Endvidere bemyndiges Statsanstalten til fortsat og indtil videre at fastsætte Forsikringstallet for opsatte Livrenter, opsatte Udbetalinger og lignende Forsikringer, tegnet efter den 16. Januar 1946, til Nul.

§ 2. Ved kgl. Anordning kan den efter § 1 fastsatte Ansættelse af Forsikringstallet forhøjes, efter at Finansministeren har indhentet Tilslutning hertil fra Tingenes Finansudvalg.

Det af *Finansministeren* fremsatte Lovforslag begrundedes i Bemærkningerne saaledes:

„De senere Aars *Pengerigelighed* har i høj Grad forøget Tilgangen af Livsforsikringer, samtidig med, at *den effektive Rente* af Pengeanbringelser er faldet under den Rente, Anstaltens Tariffer forudsætter. Statsanstalten har derfor i 1942 og 1945 — i Samarbejde med de private Livsforsikringsselskaber — for Livrenter uden Bonus forhøjet Priserne og senere standset Tegningen af Livrenter med Ret til Bonus, hvilke Foranstaltninger ikke krævede Lovhjemmel, men kunde foretages med Finansministerens Samtykke. Med Hjemmel i § 14 i Lov om Statsanstalten af 26. November 1931 blev Priserne for Livsforsikringer mod Kapitalindskud forhøjet i 1942, og senere blev Tegningen af saadanne Forsikringer standset.

Langt den største Tilgang bestaar dog af Livsforsikringer med Præmiebetaling, i Reglen paa et længere Aaremaal, hvorfor ogsaa Pengeanbringelserne maa fordeles over adskillige Aar. Under de usikre Pengeforhold har det imidlertid været vanskeligt at tage Stilling til, om Tariffen kunde opretholdes, og Tilvejebringelsen af et nyt Beregningsgrundlag kræver langvarige Overvejelser og Beregninger. Imidlertid indførte det største private Livsforsikringsselskab omkring Nytaar 1946 den foreløbige Bestemmelse, at Forsikringer, der derefter tegnedes i Selskabet, ikke skulde have Andel i Bonus, før Renten atter steg. Statsanstalten maatte under disse Forhold straks træffe Foranstaltninger til at hindre, at Tilgangen i overvældende Grad gik til Anstalten, hvilket under de herskende Renteforhold ikke vilde være forsvarligt, og søgte derfor gennemført en Ordning, hvorefter Anstalten fik Bemyndigelse til at nedsætte de „Forsikringstal“, der ved Tegningen tildeles hver Forsikring, og som tjener til For-